

Pamodaj šťastia, lavička

(upravený text rozprávky)

Bol raz jeden vdovec a ten mal dcéru. Tá chodievala k susedom, kde mala dobrú kamarátku, ktorá žila len s matkou. Kamarátkina matka sa k nej pekne správala. Rada videla, ako si dievčatá rozumejú. Hovorila dievčine o tom, že by sa im s otcom zišla v domácnosti pomoc a nabádala ju, aby to otcovi povedala. Dievčina povedala otcovi, že by rada mala macochu a vyslovila želanie, aby sa oženil so susedou. Otec ju upozornil, že o tejto susede sa hovorí, že je striga. Tá nedbala. Neverila klebetám. Presviedčala otca dovtedy, kým sa so susedou neoženil.

Onedlho po svadbe sa macocha zmenila a začala pastorkyni krivdiť. Dávala jej veľa roboty od rána do večera. Nedávala jej poriadne najesť. Dávala jej šaty, ktoré už jej vlastná dcéra nenosila. Tá chodila vyparadená aká páv a jedávala samé dobroty. Často prišla za pastorkyňou vtedy, keď tá mala robotu a vychvaľovala sa svojimi dobrotami a pekným oblečením. Nepodelila sa však. To pastorkyňa od bývalej dobrej kamarátky nečakala. Často si poplakala pri studničke, až jej išlo srdce puknúť.

Raz, keď plakala pri studničke, našiel ju tam otec. Sťažovala sa, že sa dočkala niečoho, čoho sa nikdy nenazdala. Povedala mu o rozhodnutí, že odíde z domu do sveta a bude si hľadať robotu. Poprosila macochu, aby ju vystrojila na cestu. Tá sa na ňu rozkričala a nachystala jej len biedne jedlo na cestu. Pastorkyňa sa vydala na cestu.

Po ceste prišla k lavičke cez vodu. „Pamodaj šťastia, lavička!“ pozdravila sa. Lavička ju prosí o pomoc, nech ju otočí, pretože ľudia po nej chodia len po jednej strane. Dievčina lavičku otočila a išla ďalej. Prišla k psíkovi, ktorý bol začervenený. „Pamodaj šťastia, psíček!“ pozdravilo sa dievča. Psík ju prosí o pomoc, nech ho zbaví červíkov. Dievčina mu pomohla, očistila ho a psík jej sľúbi, že jej pomôže, keď to bude potrebovať. O chvíľu prišla k starej neobranej hruške. Poprosí dievčinu, aby ju obrala a sľúbi, že aj ona jej pomôže, keď bude potrebovať. Potom prišla k bujačikovi, ktorý ju prosí, aby ho vyhnala z lúčky, že ho nemá kto vrátiť domov.

Prišla k piecke, v ktorej ustavične horel oheň. Dievčina vyhrabala piecku, zbavila ju ohňa, tak ako piecka prosila. Všetci, ktorým ona pomohla jej sľúbili, že jej pomoc oplatia. Nakoniec sa dostala k osamotenému domčeku v lese. V ňom našla jednu starú ženu, ktorá vyzerala ako naozajstná ježibaba. „Pamodaj šťastia, gazdiná!“ pozdraví sa babe. „Pamodaj i tebe, dievčina! Len ako si sa ty zatúlala až sem, ako?“ „Idem si hľadať službičku. A tak sa hlásim aj u vás, či by ste ma neprijali.“ Ježibaba ju prijala a dala jej za úlohu vymetať jedenásť izieb. Len do dvanásťej jej zakázala vojsť. A dievča si oddýchlo po ceste a pustilo sa do roboty.

Vymetala tých jedenásť izieb každý deň. Nakoniec sa jej ale predsa len zdalo čudné, že nesmie do tej dvanásťej ani nazrieť. Keď sa ježibaba vybrala raz do kostola, zaumienila si, že tam nakukne. Tam naprostred izby stáli tri veľké kade. Vidí, že v jednej sú července, v druhej striebro a v tretej zlato. Okúpala sa v zlate a pomyslela si, že v dome už nemôže ďalej zostať a utiekla.

Keď prišla ježibaba domov, hneď videla, čo sa stalo. Zobrala železné hrebienky a vybrala sa dievčinu naháňať. Bola by ju chytila hneď pri piecke, ale tá dievčinu pustila a na ježibabu vykydla oheň. Ježibaba sa popálila a dievča zatiaľ odbehlo ďalej. Aj bujačik pustil dievčinu ďalej a na ježibabu sa zahnal rohami. Pri hruške ježibaba dievčinu dohonila. Hruška sa na ježibabu zvalila a kým sa spod nej vyhrabala, dievčina bola už pri psíkovi. „Ach, psíček môj, pomáhaj mi!“ zvolala. Ježibaba bola už za ňou! Ale psík zastal ježibabe do cesty, podriapal a dohrýzol ju. Dievčina prebehla cez lavičku a pod ježibabu sa lavička naschvál prevalila. Za vodu sa už nedostala. Dievčina prišla domov.

Nešla však dnu. Bála sa macochy. Šla k svojej studničke, kde ju našla nevlastná sestra, ktorá bežala za matkou a zvestovala: „Mamo, mamo, veď tá už prišla z tej služby! A keby ste videli, celá vám je zlatá!“ Macocha sa hneď začala pretvarovať, pretože sa chcela dozvedieť, kde sa dievčina pozlátila. Vyhrešila svoju vlastnú dcéru a poslala ju tiež do sveta. Dievčina jej vysvetlila cestu a macocha svoju vlastnú dcéru poriadne vystrojila na cestu.

Prišla k lavičke, psíkovi, hruške, bujačikovi, piecke, ale ani jedného pekne nepozdravila. A ani jednému nepomohla. Prišla k ježibabe do domčka v lese. Tá ju prijala do služby a žiadala to isté, ako od dievčinky pred tým. Vymetala izby a čakala, kedy ježibaba odíde z domu. Opäť vtedy, keď ježibaba odišla do kostola, nakukla do dvanásťej izby, vykúpala sa v zlate a utekala preč. Ježibaba keď to zistila, chytila železné hrebienky a išla ju naháňať.

Piecka vychrlila na dievčinu oheň, v ktorom sa polovica zlata roztopila. Bujačik sa jej postavil do cesty, kde ju ježibaba chytila a driapala z nej zlato hrebienkami. Hruška ju privalila, ježibaba tam dobehla a postfhala z nej šaty. Potom jej skočil do cesty psík a driapal ju aj on. Keď macochina dievka prebiehala cez lavičku, lavička sa pod ňou zvrtila a ona cupla do vody. Ježibaba ju v tej vode doškriabala na posmech. Taká doškriabaná prišla domov. Bála sa ukázať matke a išla k studničke. Matka ju začula nariekať a poriadne ju vyhrešila. Od tých čias nemohla macocha svoju dcéru vystáť.

A po našu zlatú dievčinku prišiel bohatý mladý pán, oženil sa s ňou a bolo jej potom sveta žiť.